

Това Бог го е казал,
а не човек

София, 2006 г.

Корица: Георги Ткачов

Събрала и подредила по теми: Грозденка Танева

Набор на текста:

Румяна Николова

Божидар Николов

Мирела Велева

Йоана Митова

Ралица Георгиева

Явор Чолаков

Предпечатна подготовка:

Емануил Димитров

Симеон Николов

Коректори:

Маргарит Жеков

Елена Чолакова

Консултант:

Звездомир Димитров

Печатар:

Пламен Господинов

За контакти по библеиски въпроси:

тел: 865 82 74

e-mail: bg_imssdarm@wowmail.com

Защо човешките страдания се
умножават.

Кой е виновен за тях.

Докога?!

Извадки от Библията и от “ Духа на пророчеството ”

Защо злото не е било унищожено веднага

*Из “Великата борба”, Елън Уайт, от 303 до 310 стр.
(със съкращения)*

“За много умове причината за произхода и за съществуването на греха е повод за голямо объркване. Хората виждат действието на злото с неговите ужасни последици - нещастия и опустошения, и питат как е възможно да съществуват те, когато владее Безкрайният в мъдрост, в сила и в любов. Нещо, което не могат да си обяснят. Несигурни и съмняващи се, те стават слепи за истините, открити ясно в Божието слово и важни за спасението.

В Свещеното писание няма нищо по-ясно от учението, че Бог в никакъв случай не е бил отговорен за навлизането на греха във вселената; че никакво произволно оттегляне на божествената благодат, никакво несъвършенство на божественото управление не са дали повод за възникването на бунт. **Грехът е натрапен и за него не може да се посочи причина.** Той е тайнствен, необясним; да го извиняваме, означава да го защитаваме. Ако бихме могли да оправдаем някак появата или причината за съществуването му, би престанал да бъде грях.

Единствената дефиниция на греха е дадена в Божието слово: той е “престъпване на закона”, действието на принцип, противопоставящ се на великия закон на любовта - основата на Божественото управление.

Преди злото да навлезе, във вселената царуваха мир и радост. Владееше съвършена хармония по волята на Твореца. Любовта към Бога бе най-върховната реалност и любовта към ближния - безпристрастна. Христос, Словото, Единородният Божи Син бе едно с вечния Баща - едно по естество, по характер и идеи - Единственото същество в цялата вселена, напълно посветено в планове и намеренията на Бога. **Чрез Христос действаше Отец при сътворението на небесните същества. “...Чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти ...”** (Колосяни, 1:16); и цялото небе отдаваше вяност и послушание в еднаква степен, както на Христос, така и на Отец.

Тъй като законът на любовта бе основата на Божието управление, щастието на всички създания зависеше от съвършеното им съгласие с великите принципи на справедливостта. **Бог желае всички Негови творения да Му служат от любов - да Му отдават почит, която извира от разумното оценяване на Неговия характер.** Не Му е приятна вяност по принуда и **дава на всички същества свободна воля, за да Му служат доброволно.**

Но ето, че един ангел избра да използва погрешно свободата си. Грехът се породиха първи път у най-почетения от Бога след Христос, в ангела с най-голяма власт и слава между небесните жители. Преди своето падение, Луцифер бе първият от осеняващите херувими, свят и непорочен.

Луцифер можеше да остане под Божието благоволение, обичан и почитан от всичките ангелски множества, употребявайки всичките си благородни сили за благословието на другите и за прослава на своя Създател. Но пророкът казва: *“Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си”* (Езекиил 28:17). Малко по малко Луцифер започна да се отдава на желанието за себевъзвишаване. *“... И си поставил сърцето си, като че е Божие сърце...”*; *“...ще изляза над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния”* (Исая 14:13, 14).

Вместо да се стреми към утвърждаване на Божието върховенство в чувствата и верността на Неговите творения, стремежът на Луцифер бе да спечели тяхната служба и вяност за себе си. И пожела славата, отдадена от безкрайния Бог на Неговия Син, князът на ангелите предяви претенция към властта - привилегия единствено на Христос.

Цялото небе се радваше да изявява слава и хвала на Твореца. И докато Бог бе почитан така, всички се наслаждаваха на мир и доволство. Но сега една дисхармонична нота разваляше небесното съгласие. Издигането на собственото “аз” в противовес на плана на Твореца, събуди предчувствия за зло в духовете на тези, за които прославата на Бога бе най-възвишеното нещо. **Небесните съвети разискваха с Луцифер. Божият Син му представи величието, добротата и справедливостта на Твореца и святата, непроменима същност на Неговия закон. Сам Бог бе установил небесния ред; отклонявайки се от него, Луцифер щеше да унижи своя Творец и да си**

предизвика смърт. Но направеното с такава безгранична любов и милост предупреждение възбуди у него **дух на съпротива. Позволи ревността към Христос да го победи** и стана още по-решителен.

Възгордя се от собствената си слава и високо положение и се устреми към равенство с Бога. Небесните множества го обичаха и почитаха много. И все пак, Божият Син бе всепризнатият Суверен на небето, едно с Отца по сила, власт и авторитет. Христос вземаше участие във всички съвещания с Отца, докато Луцифер не бе тъй дълбоко посветен в божествените намерения. **“Защо - питаше мощният ангел - Христос да има първенство? Защо да бъде предпочитан?”**

Напускайки мястото си на непосредствена близост с Бога, той започна да сее сред ангелите дух на недоволство. Стремеше се да възбуди недоволство срещу законите, управляващи небесните същества, за известно време тайно прикривайки, маскирайки с привидна почит към Бога истинската си цел. Убеждаваше, че те налагали ненужни ограничения.

Бог в голямата Си милост дълго търпя Луцифер. Не го свали от високото му положение веднага след като за първи път се отдаде на духа на недоволство, нито дори, когато започна да представя лукавите си домогвания пред верните ангели. **Много пъти му бе предлагано прощение, при условие, че се разкае и покори.** За да се убеди в заблудата си, бяха полагани такива усилия, каквито само безгранична любов и мъдрост можеха да измислят. **Дотогава духът на недоволство не бе познат в Небето. И**

самият Луцифер в началото не виждаше накъде отива. Не разбираше истинското естество на чувствата си. Но когато бе доказана безпричинността на недоволството му, **се убеди, че не е прав**, че Божествените изисквания са справедливи и трябва да ги признае пред цялото Небе. Стореше ли го, можеше да спаси себе си и много ангели. **Но гордостта му пречеше да се подчини.** Упорито защитаваше поведението си с твърдението, **че няма нужда от покаяние. И се отдаде без остатък на голямата борба срещу своя Създател.**

Сега целият му мощен ум се пристрасти към измамата, за да спечели симпатията на командваните от него ангели. От криво излагане на Христовите думи премина **към изопачаване и открити лъжи**, обвинявайки Божия Син в намерението да го унижи пред небесните жители. Всички, които не можеше да поквари и да привлече, обвиняваше в равнодушие към интересите на небесните същества. Обвиняваше Божиите верни точно в делото, което сам вършеше. Политиката му бе да обърка ангелите с тънки аргументи относно намеренията на Бога. **Обикновено всичко обгръщаше в тайнственост и чрез изкусни извъртания хвърляше съмнение и върху най-ясните изявления на Йехова.** Високото му положение, тясната връзка с Божественото управление придаваха още по-голяма сила на обясненията му и **много ангели бяха заблудени да се присъединят в бунта срещу небесния авторитет.**

Майсторски представяше своята позиция в спора, като за целите си си служеше с хитри извъртания. Силата му да измамва бе много голяма и **с маската на фалша спечели**

предимство. Дори верните ангели не можаха да прозрат напълно характера му, нито да разберат накъде ги води неговото дело.

Луцифер бе така високо почитан и делата му - така тайнствени, че **пред ангелите бе трудно да се разкрие истинското естество на действията му. Докато не се развиеше напълно, грехът нямаше да изглежда така лош, както е в действителност.** Дотогава грехът нямаше място в Божията вселена и святите същества нямаха понятие за истинската му природа и зловредност. **Те не можеха да прозрат ужасните последици, които щяха да настъпят след премахването на Божествения закон.** Отначало Луцифер (Сатана) прикриваше делото си под благовидно изповядване на вярност към Бога. Всаждаше недоволство в умовете на поверените му ангели. Настояванията за някои промени в нарежданията и заповедите на Божието управление оправдаваше с необходимостта **да се запази единодушието в небето.**

В Своето третиране на греха **Бог можеше да прилага само правда и истина. А Сатана използва недопустимото за Бога - лицемерието и измамата.** Бе се опитал да изопачи Божието слово и бе представил погрешно пред ангелите Божия план на управление, твърдейки колко несправедлив е Бог като натрапва на небесните жители закони и предписания. **Затова на небесните жители, както и на жителите на всички светове трябваше да се посочи ясно, че Божието управление е справедливо и законът Му - съвършен.** Сатана се бе представил, че се старее да допринесе за **благо**то на вселената. **Но истинският**

характер и намеренията на този похитител трябваше да бъдат разбрани от всички. Ето защо бе необходимо да му се даде време да се изяви чрез нечестивите си дела.

От самото начало Сатана твърдеше, че не е бунтовник. Затова цялата вселена трябваше да види истинския лик на измамника без маска.

Дори, когато бе решено, че той не може да остане повече в небето, Безкрайната Мъдрост не унищожи Сатана. **Ако Сатана би бил унищожен, жителите на небето и на другите светове не биха могли да разберат Божията милост и справедливост, тъй като не бяха готови да схванат природата и последиците от греха. В такъв случай щяха да служат на Бога по-скоро от страх, отколкото от любов.** Влиянието на измамника не би могло да бъде напълно премахнато, нито пък духът на бунт би бил напълно изкоренен. За доброто на цялата вселена през безкрайните времена **злото трябваше да се остави да се размножи и узрее. Сатана трябваше да развие по-пълно своите принципи**, та истинската светлина на обвиненията му срещу Божественото управление да се разкрие пред всички сътворени същества и **правдата и милостта на Бога, и Неговият непроменим закон да бъдат поставени завинаги извън всяко съмнение.**

Бунтът на Сатана трябваше да бъде урок за вселената през идващите векове, постоянно свидетелство за природата и ужасните резултати от греха. Сатанинските принципи на живот, пагубните им последици, както върху хората, така и върху ангелите, щяха да покажат какви са плодовете от отстраняването

на Божествената власт. Трябваше да засвидетелстват, че благополучието на сътворените от Бога същества е обусловено от съществуването на Божието управление и Неговия закон. Така за всички святи разумни същества историята на този ужасен експеримент на бунт трябваше да остане постоянно предпазно средство срещу измамата на престъплението, срещу извършването на греха и последвалото неизбежно наказание.

Сатана и ангелите му единодушно хвърлиха изцяло вината за своя бунт върху Христос. Заявиха, че никога няма да се разбунтуват, ако не били изобличавани. Упорити и предизвикателни в неверността си, безуспешно опитвайки се да премахнат Божия авторитет и в същото време твърдейки богохулно, че сами те са невинна жертва на една подтисническа власт, **архибунтовникът и съмишлениците му най-сетне бяха изгонени от Небесния двор.**

Същият дух, провокирал бунта в небето, все още продължава да вдъхновява бунта на земята. Политиката си сред ангелите Сатана продължи и сред хората. Духът му царува сега в чадата на непослушанието. И те като него се опитват да разрушат ограниченията на Божия закон и обещават на хората свобода, чрез престъпване на предписанията Му. Когато Божиите предупреждаващи вести започнат да действат върху съвестта, Сатана подвежда хората да се оправдават и да търсят у други съчувствие за грешния си живот. **Вместо да поправят заблудите си, те разпалват ненавист срещу упрекващия ги, като че ли той е единствената причина за техните трудности.**

Представяйки изопачено Божия характер, както

бе правил и на небето - че Бог е строг и тираничен, Сатана подведе към грях и човека. А след като успя, заяви, че несправедливите Божии ограничения са причина за човешкото падение и за собствения му бунт.

Но сам Вечният провъзгласи характера Си: *“Господ, Господ, Бог жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с верност; **Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния...**”* (Изход 34:6, 7).

Като изгони Сатана от небето, Бог изяви Своята справедливост и защити честта на трона Си. Но когато човекът съгреша, поддавайки се на измамите на отстъпилия дух, Бог доказва Своята любов, като отдаде Единородния Си Син да умре за падналия човешки род. В изкуплението се разкрива характерът на Бога. Мощното доказателство на Голготския кръст показва на цялата вселена, че Божието управление в никакъв случай не може да бъде обвинено за престъпното поведение на Луцифер.

В борбата между Христос и Сатана през време на земната служба на Спасителя, характерът на великия измамник бе напълно разкрит. Нищо не можеше така действено да го лиши от чувствата на небесните ангели и на цялата вярна вселена, както жестоката му борба срещу Изкупителя на света. Дръзкото му богохулство, когато поиска от Христос поклонение, предизвикателството му да Го пренесе на планинския връх и на крилото на храма, коварното му очакване, изявено в поканата Христос да се хвърли от шеметната височина, непрестанната злоба, с която Го преследваше от място на място, настройваща

сърцата на свещеници и народ да отхвърлят Неговата любов и накрая да викнат: *“Разни Го! Разни Го!”* - всичко това удиви и възмути вселената.

Сатана подбуди света да отхвърли Христос. Князът на злото вложи всичката си мощ и хитрост, за да унищожи Исус, защото видя, че милосърдието и любовта на Спасителя, Неговата състрадателност и нежност разкриваха на света Божия характер. Оспорваше всяко намерение на Божия Син и използваше хората за свои оръдия, за да сее страдание и скръб в живота на Спасителя. Хитростите и лъжата, чрез които се опитваше да спъне Исусовото дело, омразата, проявявана чрез чадата на непослушанието, жестоките обвинения срещу Този, Чийто живот бе безпримерен в доброта - **всичко произхождаше от вкорененото желание за отмъщение. Задържаният срещу Божия Син огън на завист и злоба, на омраза и мъст, избухна на Голгота, а цялото Небе онемяло от ужас наблюдаваше сцената.**

Когато голямата жертва бе принесена, Христос се възнесе на небето при Своя Отец, но отказа да приеме поклонението на ангелите, преди да е представил молбата Си: *“Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които Си Ми дал...”* (Йоан 17:24). И тогава от престола на Бог Отец с неизразима любов и мощ дойде отговорът: **“И поклонете се Нему, всички Божии ангели ”** (Евр. 1:6). Върху Исус нямаше нито едно петно. Унижението Му свърши, жертвата Му бе принесена, дадено Му бе име над всяко друго.

Сега вината на Сатана оставаше без извинение.

Разкрит бе истинският му характер на лъжец и убиец. Ясно се видя, че същия дух, с който управляваше падналите под властта му човешки чада, би проявил, ако му бъде позволено, да управлява и небесните жители. Твърдеше, че отклоняването от Божия закон щяло да донесе свобода и прогрес; но стана ясно, че последиците са робство и израждане.

Лъжливите обвинения срещу божествения характер и управление се явиха в истинската си светлина. Сатана бе обвинил Бога, че като изисквал от Своите творения покорство и поклонение, търсел просто въздигане на Себе Си; и бе заявил, че Творецът изисква себеотрицание от другите, а сам не го проявява, нито е склонен да направи дори и най-малката жертва. Но се показва, че **за спасението на падналото и грешно човечество Владетелят на вселената е направил най-голямата жертва на любовта;** защото *“Бог в Христа примиряваше света със Себе Си”* (2 Кор. 5:19). Стана ясно също, че докато Луцифер бе отворил вратите за навлизането на греха, задоволявайки своето желание за почит и върховенство, Христос пък, за да унищожи греха, бе смирил Себе Си и бе станал послушен до смърт.

Бог бе изразил отвращението Си от бунта. **Небето видя Неговата справедливост, както в присъдата над Сатана, така и в изкуплението на човека.** Луцифер бе заявил, че ако Божият закон е непроменим и наказанието за неговото престъпване неизбежно, то всеки престъпник трябва винаги да бъде изключен от благоволенieto на Твореца. Твърдеше, че грешният човешки род не може да

бъде изкупен и следователно е негова законна плячка. Но смъртта на Христос бе необорим аргумент в полза на човека. Наказанието на закона се стовари върху Равния на Бога, човекът стана свободен да приеме Христовата правда и чрез живот на покаяние и смирение да победи мощта на Сатана. Така Бог показа, че е справедлив и в същото време - оправдаващ всички, вярващи в Исус.

Но Христос дойде на земята не само да издейства изкуплението на човека, да пострада и да умре. Дойде да “възвеличи закона” и да го “направи почитен”. Дойде не само да покаже на жителите на света как да почитат закона, но и да изяви на тях и на всички светове във вселената, **че Божият закон е непроменим.** Ако можеха да бъдат пренебрегнати Неговите изисквания, не би имало нужда Божият Син да отдава живота си, за да изкупи нарушаването им. **Христовата смърт доказва непроменимостта на закона.** А жертвата, която безграничната любов принуди Отец и Сина да направят, за да бъдат изкупени грешниците, показва на цялата вселена, че **справедливостта и милостта са основните принципи на закона и на Божието управление.**

При окончателното изпълнение на присъдата над Сатана ще се види, че няма причина за съществуването на греха. Когато съдията на земята ще запита Сатана: “Защо се разбунтува срещу Мене и ограби поданиците на царството Ми?”, той, у когото се зароди злото, няма да може да обясни. Всяка уста ще онемее, всички бунтовни множества ще замлъкнат. **Кръстът на Голгота обявява закона за непроменим и в същото време възвестява на вселената, че грехът се заплаща със смърт.** С предсмъртното

на Спасителя: "Свърши се!", удари камбаната, обявяваща смъртта на Сатана. Изходът от продължилата толкова дълго велика борба бе решен и окончателното изкореняване на злото бе осигурено. Божият Син премина през портите на гроба, "за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола" (Евр. 2:14). Тласнат от желанието си за възвишаване, Луцифер бе казал: "Ще възвиша престола си над Божиите звезди... ще бъде подобен на Всевишния". Но Бог заяви: "...и те обърнах на пепел по земята... и не ще те има до века" (Исая 14:13, 14; Езекиил 28:18,19). Когато дойде "денят, който ще гори като пещ..., всичките горделиви и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И той ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на силите, та няма да им остави на корен, ни клонче" (Малахия 4:1).

Цялата вселена ще е свидетел на характера и последиците от греха. Ако окончателното му изкореняване бе станало в началото, щеше да уплаши ангелите и да опозори Бога. Влиянието на измамника и коренът на злото не биха били премахнати, поради вече посятите от Сатана семена на съмнения в справедливостта на Бога.

След време е можело да се твърди, че Сатана никак не е бил лош. Дори е бил добронамерен, като е искал да освободи разумния свят от ограниченията на Божиите заповеди. Но ето, че Бог го е унищожил, защото Той наистина е деспот, тиранин и е несправедлив. За да се пресече всякакво бъдещо пожелаване на греха и злото, бунтът на Сатана е урок за всички идващи поколения. Урок за ужасните последици от греховния начин на

живот и от изтърпяването на наказанието за него.

А сега ще докаже и оправдае любовта на Бога и ще възвеличи почитта към Него пред съществата на цялата вселена, щастливи да изпълняват волята и съхраняващи закона Му в сърцата си. **Злото няма да се появи никога повече.** Божието слово казва: "...бедствие няма да ви нападне втори път" (Наум 1:9). **Божият закон, похулен от Сатана като ярем на робство, ще бъде почитан като закон на свободата. Испитаното и устояло творение никога повече няма да се отклони от верността си към Този, Чийто характер е бил толкова пълно изявен като необхватна любов и безкрайна мъдрост."**

НАЙ-ГОЛЕМИЯТ НЕПРИЯТЕЛ НА ЧОВЕКА

(Из "Опитности и видения", Елън Уайт, стр. 125 и 130)

“Някога Сатана бе висш ангел на небето, първият след Христа. Лицето му беше нежно, подобно на другите ангели, изразяващо блаженство. Челото му бе високо и широко, разкривайки голяма интелигентност. Фигурата му бе съвършена, обноските благородни и величествени. Но когато Бог Отец сподели със Сина Си: *“Да направим човека по Свой образ и подобие”*, Сатана завидя на Исуса. Той желаше да бъде попитан относно сътворението на човека и понеже не бе, се изпълни с гняв, ревност и омраза. Той желаше да му се оказват най-високите почести на небето, след Бога.

Бе ми показан Сатана, какъвто е бил някога - един щастлив, величествен ангел. След това го видях, какъвто е сега. Той все още има царствена осанка. Чертите му все още са благородни, защото е ангел, но паднал. Само изражението на лицето му е пълно със скръб, грижа, недоволство, злоба, омраза, нещастие, измама и всякакво зло. Аз разгледах внимателно това лице, някога така благородно. Челото му от очите назад бе полегато. Аз видях, че той е паднал все повече в зло, така че всяка добра черта бе покварена, а всяко зло развито. Очите му бяха лукави, потайни и проникателни. Телосложението му бе внушително, но плътта висеше отпусната по ръцете и лицето. Когато го видях, бе подпрял

брадата си с лявата ръка. Като че ли бе дълбоко умислен. На лицето му имаше усмивка, от която потреперах; изпълнена с лукавщина и сатанинска измама. Той се усмихва така, когато е сигурен в жертвата си, а когато я улови в примката, тази усмивка става ужасна.”

(От “Великата борба”, Елън Уайт, от 310 до 313 стр.)

“Недоброжелателството на Сатана към хората се разгоря, защото чрез Христос те станаха обект на Божията любов и милост. А той иска да причини скръб в небето, да изпълни земята с нещастие, да я направи пустиня и всичкото това зло да посочи като резултат от Божието дело на сътворяването на човека.

Всажданата от Христос благодат в душата поражда у човека непримиримост към Сатана. **Вдъхнатата от Христос сила го прави способен да се противопоставя на тиранина и злосторника.** Всеки, който не обича, а се отвращава от греха, който се възпротивява на владеещите в него страсти и ги побеждава, разкрива действието на един небесен принцип.

Антагонизмът между Духа на Христос и духа на Сатана се открие поразително ясно при посрещането на Исус на земята. Евреите Го отхвърлиха не толкова, защото се яви без земно богатство, блясък и величие. **Те виждаха, че Той притежава сила, която многократно би компенсирала липсата на външните предимства. Но чистотата и светостта на Христос предизвикаха омразата на нечестивите. Всеотдайният Му живот без**

грях бе постоянен упрек за гордия и плътски народ. Точно това предизвика ненавистта към Божия Син. Сатана и злите ангели се обединиха със зли хора. Всички сили на отстъплението направиха заговор срещу Защитника на истината.

Омразата към чистите принципи на истината, опозоряването и преследването на защитниците ѝ ще продължават, докато има грехи и грешници. **Последователите на Христос и слугите на Сатана не могат да бъдат в съгласие.**

В битката Сатана мобилизира всичките си сили и влага цялата си мощ. Но защо не среща някаква по-голяма съпротива? **Защо Христовите войници са дълбоко спящи и безучастни? Защото истинската им връзка с Христос е слаба; защото са лишени твърде много от Неговия Дух. За тях грехът не е отвратителен и ужасяващ, какъвто беше за Учителя им. Непримириемостта срещу Сатана и неговите дела е твърде малка, защото владее голямо невежество по отношение на неговата мощ и златорство. Хиляди са заслепените по този въпрос. Те не знаят, че врагът им е мощен пълководец, владеещ умовете на зли ангели и воюващ срещу Христос по добре обмислени планове и с изкусни похвати, с цел да попречи на спасението на души. Едва ли се чува нещо за Сатана между изповядващите се за християни. Като че ли не се обръща внимание на самото му съществуване.**

Хората са неосведомени за примките на будния враг, а той е по следите им всеки момент. Натрапва присъствието си във всяка сфера на домакинството,

на всяка улица в нашите градове, в църквите, в националните събрания, в съдилищата - обърква, измамва, съблазнява, навсякъде погубва души и тела на мъже, жени и деца, разделяйки семейства, всявайки омраза, завист, борби, спорове, бунтове, убийства. А християнският свят наблюдава тези неща, сякаш те трябва да съществуват, защото Бог ги е отредил.

Всички нерешителни последователи на Христос са слуги на Сатана. В необновеното сърце съществува любов към греха и склонност той да се поддържа и извинява. Обновеното сърце мрази греха и решително му се съпротивлява.

Съобразявайки се със светските обичаи, църквата се съединява със света. Така тя никога няма да го обърне към Христос. Фамилиарниченето с греха неизбежно ще го направи по-малко отвратителен на вид. **Когато в пътя на дълга бъдем изправени пред изкушения, можем да бъдем сигурни, че Бог ще ни закриля; но ако сами се излагаме на изкушения, рано или късно ще пропадем.**

На надарени с таланти и образовани хора се гледа с почит и възхищение, като че тези качества могат да заместят липсата на страх от Бога или могат да издействат Божията благодат. **Сами по себе си талантите и културата са Божии дарове; но когато заместват благочестието, когато вместо да приближават душата до Бога, я отклоняват от Него, тогава те стават проклетие и примка за човека.** Мнозина смятат, че всичко, имащо израз на учтивост или фини обноски, показва до известна степен принадлежност към Христос. Няма по-голяма заблуда от това. Тези качества

трябва да украсяват характера на всеки християнин, защото говорят в полза на истинската религия; но ако не бъдат посветени в служба на Бога, представляват сила за зло.

Чрез сериозна молитва и доверие в Бога, Соломон постигна мъдрост, предизвикваща почуда и възхищението на света. Но когато се отклони от Източника на своята сила и започна да разчита на себе си, стана плячка на изкушението. Тогава удивителните дарби и сили на най-мъдрия измежду царете го направиха само още по-силно оръдие в ръцете на врага на душите. **Нека християните никога не забравят, че борбата им “не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестие в небесните места” (Еф. 6:12).** Боговдъхновеното предупреждение звучи през вековете до наше време: **“Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне ” (1Петрово 5:8).** **“Облечете се в Божието всеоръжие (Божие слово), за да можете да устоите срещу хитростите на дявола ” (Еф. 6:11).**

Колкото християнинът по-отблизо подражава на Божествения образец, толкова по-сигурно е, че ще стане прицел на сатанинските атаки. Активно ангажираните в Божието дело, стремящи се да демаскират заблудите на злия и да покажат на хората Христос, ще се присъединят към свидетелството на апостол Павел, където споделя, че служи на Господа с голямо смирение на духа, с много сълзи и сред изкушения.

Христос ще дава сила на всички, които я търсят. Сатана не може да надвие никой човек, ако той не е

съгласен. Изкусителят не може да завладее волята, не може да принуди душата да съгреша. Може да причинява страдание, но не може да осквернява. Може да подклажда душевни мъки, но не и да омърсява. Фактът, че Христос е победил, трябва да вдъхновява последователите Му с кураж да се борят мъжествено срещу греха и Сатана ” (“Великата борба”, Елън Уайт).

Картина - паднали ангели

НОЕВИЯТ КОВЧЕГ И ПОТОПЪТ

Какво ни открива Библията за потопа?

“И като видя Бог, че нечестие то на човека по земята се умножава и че всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло, разкая се Господ, че беше направил човека на земята и се огорчи в сърцето Си. И Господ каза: “ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох - хора, зверове, влечуги и въздушни птици - понеже съжалих, че ги създадох.

А Ной придоби Господното благоволение и беше човек праведен, непорочен; той ходеше по Бога. И Бог каза на Ной: “Краят на всяка твар се предвижда от Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; затова, ето, ще ги изтребя заедно със земята. Направи си ковчег от гоферово дърво; да направиш стаи в ковчеза и да го измажеш отвътре и отвън със смола; а вратата на ковчеза постави от страни, направи го с долен, среден и горен етаж. И ето, аз ще докарам на земята потоп от вода, за да изтребя под небето всяка твар, която има в себе си жизнено дихание; всичко, което се намира на земята, ще измре. Но с теб ще поставя завета Си; и ще влезеш в ковчеза ти, синовете ти, жена ти и снахите ти с теб. И от всичко, от всякакъв вид твар, която живее, да вкараш в ковчеза по две от всеки вид, за да запазиш живота им със себе си; мъжко и женско да бъдат. А ти си вземи храна за теб и за тях.” И Ной извърши всичко, според както му заповяда Бог; така направи.

Тогаваш Господ каза: защото още седем дни и аз ще направя да вали дъжд по земята 40 дни и 40 нощи.

А Ной беше на 600 години, когато на земята стана потоп. И след седмия ден водите на потопа заляха земята, всички извори на голямата бездна се разпукаха и небесните водопади се спуснаха.

Водите се усилваха и прииждаха, и ковчезът се носеше по повърхността на водите. И планините бяха покрити с вода. Всичко живо бе изтребено, останаха само Ной и онези, които бяха с него в ковчеза” (Битие 6-7 глава).

*А в “Битие” - 9 глава: **“Поставям завета Си с вас, че няма да настане вече потоп да опустоши земята - когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака и ще я гледам, за да Ми напомня вечния завет. ...А водите се застояха сто и петдесет дни. ... И от тези трима Ноеви синове бе населена цялата земя. ... И всичките дни на Ной станаха деветстотин и петдесет години, и умря.”***

ПОТОПЪТ, ЗАСВИДЕТЕЛСТВАН ОТ “ДУХА НА ПРОРОЧЕСТВОТО”

Целият всемирнен потоп Бог е открил на Своята вестителка Елън Уайт във видение - описано много подробно и картинно със заглавие “Потопът” в нейната книга “Патриарси и пророци”:

“В дните на Ной земята лежеше под двойно проклятие

- последица от престъплението на Адам и убийството, което извърши Каин. Но въпреки това, изгледът на природата не се беше променил значително. Имаше очевидни признаци на упадък, но земята беше все още богата, отрупана с красиви дарове на Божието провидение. Обширните градини ухаеха от хиляди цветя. Разнообразието от Божиите дарове в природата бе голямо. Дърветата бяха далеч по-големи, красиви и със съвършени пропорции, каквито днес не се намират. Злато, сребро и скъпоценни камъни съществуваха в изобилие. Бог беше надарил предпотопните хора с много таланти. Те бяха много високи и силни исполини, прочути със своята мъдрост. Живееха около 900 години.

Бяха минали само няколко поколения, откакто Адам загуби достъп до дървото на живота, удължаващо човешкия живот, но все още дълголетие се измерваше с векове. Ако тези дълголетни хора, с техните редки способности, се бяха посветили на Божия служба, щяха да прославят името на Създателя си и щяха да отговорят на намерението Му, с което им бе дал живот. Но те пропуснаха да сторят това. Използваха щедрите дарове от Бога, за да прославят себе си и съсредоточиха чувствата си върху тях. Опитваха се да задоволяват само желанията на гордите си сърца и се забавляваха от сцени на удоволствие и нечестие. Като не желяха да запазят познанието си за Бога, те скоро стигнаха до там, че отрекоха съществуването Му. Прославиха човешкия гений, поклониха се на делата на собствените си ръце и научиха децата си да се покланят на дялани идоли.

В зелените поля издигаха олтари на своите идоли за поклонение на фалшиви богове. Хората не искаха да знаят

за Бога и се покланяха на собственото си въображение и като резултат слизаха по-ниско и по-ниско. **Закон на човешкия ум е да се преобразява под влияние на заобикалящата го среда. Човек не може да се издигне по-високо от представите си за истина, чистота и святост. Ако умът му никога не се издига над нивото на човешкото, ако чрез вяра не се извисява да съзерцава Безкрайната Мъдрост и Любов, той затъва все повече и повече.**

Сто и двадесет години преди потопа, чрез един свят ангел, Господ бе открил на Ной намерението Си. Докато строеше ковчега, Ной трябваше да проповядва на хората, за да се приготвят за това събитие. Чрез покаяние те щяха да намерят прощение и да бъдат спасени. Но те не направиха това. И тогава Бог даде точни мерки и наставления за построяването на ковчега. Човешка мъдрост не може да измисли такава здрава и трайна конструкция. **Бог бе проектантът, Ной бе майсторът - строител.** Ковчегът беше като корпус на кораб, за да може да плува, но много приличаше на къща. Той не би издържал на бурите, ако Бог не бе опазил слугите Си сред бурните води. *“С вяра Ной, предупреден от Бога за неща, които още не се виждаха, подбуден от страхопочитание, направи ковчега за спасение на дома си: чрез която вяра той осъди света и стана наследник на правдата, която е чрез вяра ”* (Евр. 11:7). Той даде на света пример за вяра, точно в това, което Бог казва.

Отначало мнозина сякаш приеха предупреждението, но не се обърнаха към Бога с истинско покаяние и не пожелаха да се откажат от греховете си. Вярата им бе изпитана, но

не издържаха изпита. Дори бяха победени от царящото неверие, продължиха да отхвърлят тържествената вест, поради многото осмивания и подигравки. Първи отхвърлиха предупрежденията тези, които се кланяха на идоли, чиито умове са се заслепили за Неговото величие и слава. И тъй като грехът беше станал повсеместен, той им изглеждаше по-малко грешен и накрая те заявиха, че Божият закон вече не е в сила; че е противно на Божия характер да наказва престъпленията. И те сметнаха Ной за фанатик, а вестта за заблуда.

Знаменити светски хора, почитани мъдри мъже повтаряха, че Божиите заплашвания имат за цел да смиряват, но няма да се осъществят. “Няма причина за тревога. Бъдете спокойни, не бойте се. Ной е див фанатик”. Светът се забавляваше с “глупостта” на заблудения старец. Вместо да смирят сърцата си пред Бога, хората продължиха своето непослушание и нечестие. Сто и двадесет години човешката мъдрост смяташе предупрежденията за невъзможни. Продължаваха своите празненства и пирове, ядяха и пиеха, садяха и градяха, съставяха планове за бъдещите си печалби, че даже демонстрираха дързостта си срещу Всемогъщия.

Ако предпотопните хора бяха повярвали в предупрежденията на Ной и ако се бяха покаяли за злите си дела, Господ е щял да оттегли гнева Си. Но като са отхвърлили думите на Божия пророк и укорите на съвестта си, това поколение е узряло за унищожение.

Божият слуга Ной е умолявал хората да потърсят убежище в кораба, но е чувал само подигравки.”

Елън Уайт разказва по-нататък своето видение така:

“Но внезапно тълпата пред кораба млъкна. Животни от всякакъв вид - от най-стръвните до най-кротките, се стекоха от планини и гори и тихо се запътиха към кораба по двойки. Ята птици влязоха в кораба в съвършен ред. Докато хората останаха непокорни, животните се подчиниха на Божията заповед, водени от свети ангели “две по две”, а чистите животни по седем. Но сърцата на хората толкова бяха закоравели, че дори сцената с животните им направи само моментно впечатление и прогониха страховете си с буйно веселие и с дела на насилие. Сякаш приканваха вече събудения Божи гняв.

Бог заповяда на Ной: *“Влез ти и целият ти дом в ковчега, защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене”* (Битие 7:1). Ной и домът му, животните и птиците бяха вече в ковчега. *“И Господ ги затвори вътре”* (Битие 7-16). Тогава се видя светкавица и един славен облак слезе от небето и застана пред входа на ковчега. Масивната врата, която бе невъзможно да я затворят тези, които бяха вътре, беше бавно поставена на мястото и затворена от невидими ръце. Ной беше вътре, а тези, които отхвърлиха Божията милост, останаха отвън. Печатът на небето бе положен на вратата; Бог я бе затворил и Той единствен можеше да я отвори.

Така вратата на милостта ще се затвори, когато Христос прекрати Своето посредничество за виновните хора преди идването Си в небесните облаци. Тогава Божествената благодат няма повече да задържа неправедните и Сатана

ще има пълна власт над отхвърлилите милостта. Те ще се опитат да унищожат Божия народ, но както Ной беше затворен в ковчега, така праведните ще бъдат защитени от Божествената сила.

Седем дни след като Ной, жена му, тримата му сина и снахите му влязоха в ковчега, не се появиха никакви признаци на идеща буря. Това бе време на триумф на хората отвън. Явното забавяне ги накара да повярват на твърденията, че потопът никога няма да настъпи. Събираха се на тълпи около ковчега с дръзко буйство, забавления и гуляи, дори се подиграха с Божията забележителна изява, след като бяха видели влизането на подредените животни и затварянето на вратата на ковчега от Божи ангел.

Но на осмия ден тъмни облаци покриха небето. Последваха гръмове и светкавици. Бързо започнаха да падат едри капки дъжд. До този момент дъжд не бе валил никога, а само роса. И сърцата на хората се изпълниха със страх: “Нима Ной да е бил прав, че светът е обречен на унищожение?” Небето потъмня и започна проливен дъжд. Животните ревяха в див ужас и с обърканите си гласове сякаш оплакваха собствената си съдба и тази на човека. Водите бликаха с неописуема сила. Хората видяха унищожението на делата на ръцете си. Превъзходните им сгради, градините, където бяха издигали идолите си и статуите на фалшивите богове, бяха порутени със светкавици от небето. **Олтарите, на които принасяха човешки жертви, бяха разбити и идолопоклонниците най-после се уплашиха от истинския, живия Бог. Знаеха, че тяхното безбожно поведение е предизвикало унищожението им.**

С нарастваща сила бурята мятеше навсякъде в различни посоки постройки, скали и пръст. Ужасът на човека и на животните бе неописуем, а плачът на хората заглушаваше гърма на бурята.

Самият Сатана, принуден да остане сред воюващите елементи, се уплаши за собственото си съществуване. Той намираще удоволствие в това да контролира една такава могъща раса и искаше тези хора да живеят, за да вършат своите отвратителни дела и да продължат бунта си срещу Божия авторитет. Сега Сатана проклинаше Бога, като Го обвиняваше в несправедливост и жестокост.

Много от хората, полудели от страх, протягаха ръце към ковчега и умоляваха да ги пуснат вътре. Но молбите им бяха напразни - Господ бе затворил ковчега отвън. **Съвестта им най-накрая се бе събудила, за да разберат, че има Бог, Който управлява небето и земята.**

Така и когато Божиите присъди ще се стоварят на земята при Пришествието на Божия Син, непокаяните ще знаят точно къде и какъв е техният грях - презрение към светия закон на Господа. Но подобно на грешниците в древността, няма да преживеят истинско покаяние.

В отчаянието си някои се опитаха да проникнат в ковчега на Ной, но здравината му издържа на усилията им. Масивният ковчег цял се тресеше, подхвърлян от вълна на вълна от ударите на безмилостните ветрове. Гласът на животните вътре в него изразяваше страх и мъка. Но сред воюващите елементи той продължаваше да плува безопасно. Превъзходни в сила ангели бяха натоварени да го пазят.

Изложените на бурята навън животни се втурнаха към

хората, сякаш очакваха помощ от тях. Някои хора превързаха децата и себе си към силни животни, знаейки, че те ще се стремят към живот и ще се изкачат по най-високите места, за да избегнат надигащите се води. Хората и животните водеха битка да спечелят едно местенце за стъпване, докато биваха отвлечани заедно. И само как се молеха сега за още един призив от устата на Ной! Тържествените му покани вече не им се струваха предмет за смях. Отмъстителните води заляха и последното убежище и презиращите Бога загинаха в непрогледната бездна. *(Ноевият ковчег сега се намира на един връх в планината Арарат - Турция. Много експедиции са направени до там и всички твърдят, че с много усилия и с модерна техника едва успяват да си вземат парче от ковчега за изследване, толкова здраво е облепен и съединен със смола.)

Греховете, предизвикали отмъщението върху предпотопния свят, съществуват и днес. Страхът от Бога е прогонен от човешките сърца и на Божия закон се гледа с безразличие.

Усиленият стремеж на онова поколение към светски неща е еднакъв с този на сега живеещото. Христос казва: *“Защото, както и в ония дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега и не усетиха, докато дойде потопа и завлече всички; така ще бъде и Пришествието на Човешкия Син ”* (Мат. 24:38-39).

Бог не осъди предпотопните жители, че ядяха и пиеха. Той им бе дал голямо изобилие от земни плодове за задоволяване на физическите им нужди. Грехът им бе в това, че приемаха тези дарове без благодарност към Дарителя и

се развързаха, отдадени на необуздан апетит.

Законно беше да се женят. Бракът бе една от първите наредби, установени от Бога, като облече брака в святост и красота. Но тези наставления бяха забравени, а бракът бе извратен и използван в служба на страстите.

Подобно състояние на нещата съществува и сега. Законното само по себе си е доведено до крайност, а апетитът се задоволява без ограничения. Изповядващите се за Христови последователи ядат и пият с пияниците, докато имената им се записват в църковните доклади. Невъздържанието снижава моралните и духовните им сили и подготвя път за отдаване на по-ниските страсти. Множествата живеят, за да угаждат на похотите си - само за този свят и за този живот. Екстравагантността завладя всички кръгове на обществото. Честността се жертва за лукс и показ. Тези, които бързат да станат богати, извърщават справедливостта и подтискат бедния: а роби и човешки души още се купуват и продават. Измама, корупция и кражба се ширят неосъдени на най-високи и на най-ниски места. Пресата гъмжи от новини за убийства - престъпления, извършени така хладнокръвно и безпричинно, сякаш е заличено всяко чувство за човечност и тези зверства са станали толкова обикновено явление, че почти не събуждат коментар и изненада.

Дадената с вдъхновение картина на предпотопния свят представлява изключително точно състоянието на съвременното ни общество. Преди потопа Бог изпрати Ной да предупреди света, за да могат хората да се покаят и така да избегнат заплашващото ги унищожение. Предпотопните жители се отдадоха на вълнуващи забавления и празнувания,

точно когато изтичаше пробното им време. Не се ли повтаря същото и сега? **Докато Божиите вестители предават вестта за идващия край на всичко, светът е погълнат от веселие и търсене на удоволствие. Безкрайният кръг на забавленията поражда безразличие към Бога и пречи на хората да бъдат повлияни от спасителните истини, които единствено могат да ги спасят от приближаващата гибел.**

В дните на Ной философите заявиха, че е невъзможно светът да бъде унищожен с вода. Така и сега има хора на науката, които се опитват да докажат, че светът не може да бъде унищожен. Но Бог е Бог на природата, Създател и Владетел на нейните закони, може да използва делата на ръцете Си за изпълнение на Своите намерения. **“И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син” (Лука 17:26). “А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихииите нажежени ще се стоят и земята, и каквото се е вършило по нея, ще изчезне ” (2Петр. 3:10).**

Когато философите прогонват страха от Божиите съдби, когато религиозните учители залъгват, че ни чакат хиляда години на “мир и безопасност”, *“тогава ще ги постигне внезапно погубление и никак няма да избегнат”* (1Сол. 5:3). Учението за мир през хилядагодишнината (милениума), не е в хармония с учението на Христос и апостолите Му.

Цялата земна повърхност бе променена от потопа, животни и растения загинаха. Бяха заровени необятни гори. Оттогава те са се вкаменявали и овъглявали, образувайки

огромни въглищни залежи, съществуващи и сега, както и източници на огромни количества нефт. Въглищата и нефтът често се подпалват и горят под повърхността на земята. В следствие на това скалите се нагриват, варовикът изгаря и железните руди се топят. При действието на водите върху варта буйно се отделя топлина, причиняваща земетресения, вулкани и огнени изригвания. Огромните количества злато, сребро и скъпоценни камъни Бог оставил да бъдат дълбоко затрупани в земните недра, защото хората ги обсебват само за себе си, но не отделят за Божието спасително дело. Ламтежът към забогатяване е сигурен капан за човека, който му донася най-вече проклятие.

Бог е в основата на всичко. Книгата на природата и Писаното слово се осветляват взаимно *“Вечната Му сила и божественост, се виждат ясно и разбираемо чрез творенията”* (Римл. 1:20).

Друга буря приближава. *“Обаче, когато Човешкият Син дойде, ще намери ли вяра на земята?”* (Лука 18:8). Планетата ни ще бъде пометена от опустошаващия Божи гняв и грехът, и грешниците ще бъдат заличени, като че никога не са били. Не можем да останем нехайни и самонадеяно да отхвърлим Благата вест за спасение за вечен живот. **“Ръката на нашия Бог е за добро над всички, които Го търсят, а силата и гневът Му са против всички, които Го изоставят ”** (Ездра 8:22).

Жертвата на Голгота

Събитията, които описват кръстната смърт на Исус Христос, дадени от Бога във видения на Елън Уайт, са със съкращения от книгата ѝ “Животът на Исус Христос.”

“Докато Христос висеше на кръста, враговете Му изразяваха яростта си над Него. Свещеници, управници и книжници се бяха присъединили към тълпата, която осмиваше умирация Спасител: “Ако си Син Божий, слез от кръста! И ще повярваме в Тебе.”

Христос можеше да слезе от кръста. Но точно, защото не пожела да се спаси, всеки грешник може да се надява на прошка. Никога по-рано Исус не бе ставал предмет на всеобщо внимание и опознаване, както когато висеше на кръста. В сърцата на много от тези, които видяха сцената на разпятието и чува Христовите думи, изгряваше светлината на истината.

За да бъде направена смъртта Му по-срамна, от двете му страни бяха разпънати двама разбойника. В разгара на голямата агония на кръста, до Исус дойде молитвата на единия разбойник, който горещо се каеше за своите грехове. В съдебната зала и по пътя към Голгота, този мъж бе близо до Исус. Чу Пилат да заявява: “*Не намирам никаква вина у Него*” (Йоан 19:4), забеляза богоподобното Му държание и чу милостивото опрощение към мъчителите: “*Отче, прости им, те не знаят какво правят*”. Чу подигравките и презрителните думи на религиозните водачи. Разбойникът си припомни всичко, което бе чул за Исус: как бе лекувал болните и бе

прощавал грехове. Чул бе и думите на вярващите в Исус, които Го бяха придружили до Голгота плачещи, виждайки своя Учител обезславен и унижен, воден на смърт. Светият Дух освети ума му и в ранения, подиграван и висещ на кръста Исус, той видя “*Божият Агнец, Който взема греха на света*”. И с надежда каза на Исус: “*Господи, спомни си за мене, когато дойдеш в царството Си*”.

Отговорът дойде незабавно. Тонът бе мек, думите пълни с любов и сила: “*Истина ти казвам днес, ти ще бъдеш с Мене в рая!*”

Бедният разбойник назова Исус Господ. Много хора бяха готови да Го нарекат Господ, когато вършеше чудеса, но никой не Го призна, когато висеше умиращ на кръста, освен покаяният разбойник, който се спаси в единадесетия час.

Когато Исус изрече обещаващите думи, тъмният облак бе пронизан от ясна, жива светлина. До каещия се разбойник достигна знак, че Бог го приема. Христос бе прославен в унижението Си. Този, Който в очите на всички други изглеждаше победен, бе победител. Признат бе за носител на греха. Човеци могат да упражняват власт над Неговото човешко тяло, но не могат да Му отнемат силата да прощава грехове. Умирайки Той засвидетелства Своята Божественост и славата на Отец. Негово царско право е да спасява напълно онези, които идват при Бога чрез Него.

И думите за прошката, казани към каещия се разбойник, запалиха светлината, която щеше да освети земята до най-далечните ѝ краища.

В подножието на кръста стоеше майка Му, подкрепяна от ученика Йоан. Вглеждайки се в покрусеното ѝ от скръб

лице и след това в Йоановото, Той й каза: *“Жено, ето син ти!”*. След това каза на Йоан: *“Ето, майка ти!”* Йоан разбра Христовите думи и прие поверената му майка. О, милостив Спасител - в най-големите Си мъки, Той помисли и Се погрижи за Своята майка. В последната Си агония, Той не забрави за скърбящата Си майка. Същият дух ще се проявява във всеки ученик на нашият Господ - Христовите последователи ще смятат за част от своята религия да уважават родителите си и да се грижат за тях.

И сега Господ на славата умираше като откуп за човечеството. Неговото страдание произлизаше от чувството за зловредността на греха, от съзнанието, че поради фамилиарниченето си с греха, човекът е бил заслепен, та да не вижда неговата чудовищност. Христос знаеше, каква голяма сила има грехът над човешкото сърце и колко малко хора ще пожелаят да се освободят от неговата власт. Знаеше, че без помощ от Бога, човечеството ще загине.

На Христос, като наш заместник и застъпник, бе възложено нечестието ни. Той бе сметнат за престъпник, за да може да ни изкупи от присъдата на закона. Вината на всеки Адамов потомък, тежеше на сърцето Му. Божият гняв на Отец против греха, страшното изявление на Неговото неодобрение към нечестието, изпълваха душата на Божия Син с ужас. През целия Си живот, Христос бе проповядвал на един паднал свят добрата вест за милостивата и опрощаваща любов на Отца. Стремеше се към спасение и за най-големия грешник.

И сега, когато върху Него са стоварени греховете на всички човеци по земята, Той се побоя, да не би грехът,

който е така оскърбителен за Бога, да Го раздели завинаги от Отца. Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато благодатта се оттегли от Земята и не ще има вече кой да ходатайства за провинената раса.

С удивление ангелите наблюдаваха отчаяната агония на Спасителя и закриха лицата си от ужасната гледка. Неодушевената природа също изрази съчувствие към своя оскърбен Създател. Слънцето сякаш се загуби. Пълен мрак обви кръста. Това бе чудотворно свидетелство, дадено от Бога, за да бъде затвърдена вярата на всички следващи поколения. Бог прави мрака Свое покривало и закрива славата Си от човешките очи. До кръста стояха Бог и Неговите святи ангели. Бог Отец бе със Своя Син, но Той не разкри присъствието Си. Ако славата Му блестеше от облака, всяко човешко същество, което я видеше, би било унищожено. Затова и *“Никой, никога не е видял Бога”* (Йоан 1:18).

Бог покри в гъстия мрак последната човешка агония на Своя Син. Всички, които видяха Христос в страданието Му, се увериха в Неговата божественост.

Сякаш гробна тишина падна над Голгота. Неописуем ужас обхвана тълпата около кръста. Ругатни и подигравки останаха недоизречени. Мъже, жени и деца се проснаха на земята и мислеха, че за тях е настъпил часът на отмъщението.

Непорочният Божи Син увисна на кръста с наранена от бичуване плът. Същите ръце, които тъй често се бяха протягали, за да благославят, бяха приковани на дървените греди. Нозете, които тъй неуморно ходеха, за да служат и вършат услуги от любов, бяха забити с шипове за дървото.

Царствената Му глава бе прободена от трънения венец. Когато гвоздеите започнаха да пробиват Неговата нежна плът, учениците Му отнесоха встрани припадналото в ръцете им тяло на Исусовата майка.

Всичко това, разтърсило тялото Му и неизказаната мъка, когато Отец Му се скри от Него, заявяват на всеки човек: “Заради тебе Божият Син се съгласи да понесе товара на вината, заради тебе Той разруши царството на смъртта и разтвори вратите на Рая. Този, който отваряше очите на слепите и възвръщаше мъртвите към живот, принесе Себе Си на кръста като жертва и то от любов към тебе. Той, Носителят на греха, понесе гнева на Божията справедливост и безгрешният заради тебе, сам стана грях.”

Изведнъж тъмнината се вдигна от кръста и с ясен глас Исус извика: *“Свърши се! Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си!”*

Светлина огря кръста и лицето на Спасителя блесна със славата на Слънцето. След това склони глава на гърдите Си и издъхна.

Христос изпи и последните капки от чашата на човешкото окаянство. Чрез вяра се остави в ръцете на Този, на Когото винаги с радост бе послушен. И когато покорно Се предаде на Бога, чрез вяра Христос стана победител.

Сатана вече не ликуваше, както преди. Той се бе надявал да осуети Спасителния план, но този план бе положен дълбоко. Сега при Христовата смърт, Сатана вече знаеше, че е победен и ще трябва накрая и той да умре завинаги и че царството му (нашата планета) е предадено на Исус. Нищо не бе постигнато срещу Христа. Ето защо, той и неговите зли помощници, трябва да увеличат старанието

си да мамят Христовите последователи - да осуетяват приемането на извоюваното от Исус спасение за всички. Никога преди това земята не е била свидетел на такава сцена. Множеството стоеше като парализирано и със затаен дъх се взираше в Спасителя. Отново мрак покри земята и като тежък гръм се разнесе страшен тътен. Стана силно земетресение. Хората бяха разтърсени и нахвърляни един върху друг. От околните планини се откъсваха скали. Отвориха се гробове и мъртвите бяха изхвърлени от тях. Когато от Исусовата уста се изтръгна *“Свърши се!”*, свещениците служеха в храма. Беше часът за вечерната жертва. Агнето, представляващо символично Христос, бе донесено, за да бъде заклано. Изведнъж храмовата завеса се раздра с шум отгоре до долу от една невидима ръка. Най-святото нещо на земното светилище вече не бе свято. Свещеникът, тъкмо щеше да заколи жертвата, но ножът падна от разтрепераната му ръка и агнето побягна. Символът срещна своята същност в смъртта на Божия Син. Великата жертва бе вече принесена. Пътят към най-святото място бе открит. Нов и жив път бе отворен за всички. От сега нататък Спасителят трябваше да служи като свещеник и застъпник в небесата. Сякаш жив глас каза: “Настъпи краят на всички жертви и приноси за грях. Божият Син дойде, според думата Си: *“Ето, дойдох да изпълня Твоята воля, о, Боже”* (Евр. 10:7).

Със собствената Си кръв, Той влезе веднъж в светилището и придоби за нас вечно изкупление. Бог бе дал на човека непогрешимо доказателство за Своята любов ” (Животът на Исус Христос, Елън Уайт).

Самотникът на кръста се натовари с беззаконията на целия свят. Жертвата е велика! Трудът на Христос не е напразен. Когато при Пришествието дойде да Си прибере изкупените, Неговите ангели ще съберат майки с деца, съпруг със съпруга, брат със сестра, които са били разделени от смъртта. Кой не е стоял до ковчег на близък човек? Кой не е целувал студено, безжизнено чело за последно сбогом? Възкресени за вечен живот, отново ще се съберат любими хора. Ценното по земята ще бъде събрано в Небесните двори. Христос ще види плодовете на Своя труд, на Изкупителната Си жертва. Ангели и спасени ще запеят в хор. Шест хиляди години Светата Троица е правила всичко възможно, за да екне тази песен.

*“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. **Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.***

И ето какво е осъждението: Светлината (Исус Христос) дойде на света и човеците обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази Светлината и не отива към Светлината, да не би да се открият делата му; но който постъпва според истината, отива към Светлината, за да станат явни делата му, понеже са извършени от Бога” (Йоан 17:21).

“Защото още много малко време и ще дойде Този,

Който има да дойде, и няма да се забави.

А който е праведен пред Мен, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми” (Евреи 10:37-38).

ИСУС ВЪЗКРЪСНА!

Тази глава се основава на Матей 28:2-4, 11-15

Нощта на първия ден от седмицата бе преминала бавно. Настъпил бе най-тъмният час, тъкмо преди пукването на зората. Христос бе все още затворник в тесния Си гроб. Големият камък бе на мястото си. Римският печат бе здрав, римските войници продължаваха да стоят на пост. Там имаше и невидими наблюдатели. Много зли ангели бяха събрани около мястото. Ако бе възможно, князът на мрака със своята отстъпила армия би запазил гроба, в който лежеше Божия Син, запечатан завинаги. Но той бе заобиколен от небесна армия. Ангели, които превъзхождаха по сила сатанинското войнство, пазеха гроба и чакаха да приветстват Княза на живота.

“А ето, стана голям трус; защото ангел от Господа слезе от небето.” Снабден с пълното Божие въоръжение, този ангел напусна небесните дворове. Светли лъчи от Божията слава осветляваха пътя пред него. *“Изгледът му беше като блескавица и облеклото му - бяло като сняг; и в страха си от него стражарите трепереха и станаха като мъртви.”* Къде е сега силата на вашата стража, свещеници и управници? Храбрите войници, които никога не се бяха плашили от човешка сила, сега са като пленници, взети без меч и копие. Лицето, което виждат пред себе си, не е лице на смъртен воин. Това е лицето на най-силният от Божията армия. Този пратеник е ангелът, заемащ поста, от който Сатана отпадна. Това е същият ангел, който провъзгласи Христовото раждане над Витлеемските хълмове. Земята

трепери при неговото приближаване, войнствата на тъмнината бягат и когато той търкулва камъка настрани, небето сякаш слиза на земята. Войниците го видяха да отстранява камъкът като малко камъче и го чуха да извика: *“Сине Божий, излез; Твоят Отец Те вика!”* Когато Той излезе от гроба величествен и славен, ангелското войнство се поклони пред Изкупителя с дълбоко преклонение и обожание и Го приветства с хвалебни песни.

Земетресение бе отбелязало мига, в който Христос отдаде живота Си, и друго земетресение засвидетелства момента, когато Той триумфално го прие отново. Този, Който бе победил смъртта и гроба, излезе от него с походката на победител, сред люлеенето на земята, блясъка на светкавиците и бученето на гръмотевиците. Когато ще дойде на земята за втори път, Той ще разтърси *“не само земята, но и небето”*. *“Земята ще полита като някой пиян и ще се люлее насам-натам като колиба.”* *“И небето ще се свие като свитък.”* *“Стихиите нажежени ще се стопят и земята, и каквото се е вършило по нея ще изгорят.”* Но *“Господ ще бъде прибежище на людете си и крепост на израилтяните”* (Евр.12:26; Исая 24:20, 34:4; 2Петрово 3:10; Йоил 3:16).

При смъртта на Исус учениците бяха наблюдавали как земята се обвива в мрак посред бял ден, но при възкресението Му видяха как блясъкът на ангелите огря нощта и чуха небесните жители да пеят с голяма радост и с тържество: *“Ти победи смъртта и силите на мрака! Ти погълна смъртта с победа!”*

Христос излезе от гроба прославен и римската стража Го

видя. Очите им бяха приковани върху лицето на Този, Когото неотдавна бяха подигравали и осмивали. В това славно същество те съзряха подсъдимия, Когото бяха видели в съдебната зала. Същият, за Когото бяха изплели корона от тръни. Този, Който стоеше без да се съпротивлява пред Пилат или Ирод, когато тялото му бе шибано от жестокия бич. Това бе Този, Който бе прикован на кръста, на Когото свещениците и управниците клатеха глави, изпълнени със злорадство и казваха: *“Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави!”* (Матей 27:42). Същият, Който бе положен в новата гробница на Йосиф. Сега небесен указ бе освободил пленника. Планини да имаше натрупани над гроба Му, не биха Му попречили да излезе.

При вида на ангелите и на прославения Спасител римската стража се разтрепери и войниците станаха като мъртви. Когато небесното шествие се изгуби от погледа им, те се изправиха и колкото можеха да ги държат разтреперените им крака, затичаха към входа на градината. Залитащи като пияни, забързаха към града и когато срещнаха, разказваха му удивителните новини. Запътили се бяха към Пилат, но докладът им бе предаден на еврейските власти. Главните свещеници и управниците изпратиха вест да бъдат доведени най-напред при тях. Странна гледка представляваха тези войници. Уплашени и с безцветни лица, те предадоха своето свидетелство за възкресението Христово. Войниците разказаха всичко точно така, както го бяха видели. Нямаха време да измислят нещо друго, затова казаха самата истина. С мъка изрекоха думите: “Разпнатият наистина е бил Божия Син, защото чухме един ангел да Го назовава Небесно

Величество, Цар на славата!”

Лицата на свещениците преbledняха като на мъртъвци. Каяфа се опита да говори. Устните му се раздвижиха, но не можеше да произнесат нито звук. Войниците тъкмо щяха да напуснат заседателната зала, когато един глас ги спря. Каяфа бе възвърнал гласа си. “Чакайте, чакайте – каза той. – Не казвайте никому, какво сте видели!”

След това на войниците бе даден лъжлив доклад. “Кажете – казаха свещениците - че учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме.” С това свещениците прекаляваха. Как можеха войниците да кажат, че учениците са откраднали тялото, докато те са спели? Ако са спели как са могли да знаят какво е станало? И ако учениците действително се бяха провинили в открадване на Христовото тяло, не щяха ли свещениците да са първите, които да ги осъдят? Или пък, ако стражите са спали пред гробницата, нима свещениците нямаше първи да ги обвинят пред Пилат?

Войниците се ужасиха от мисълта да обвинят себе си, че са заспали на поста си. Това бе нарушение, което се наказваше със смърт. Трябваше ли да представят лъжлив доклад, за да измамат народа, а да поставят собствения си живот в опасност? Не бяха ли пазили будни и с такова усърдие? Как биха могли да издържат разпита, дори и срещу пари, ако бяха излъгали?

За да смълчат показанията, от които се страхуваха, свещениците обещаха на войниците да осигурят безопасност на живота им, като ги увериха, че и Пилат не би искал да се пръсне такъв слух между народа. Така римските войници

предадоха честта си на евреите за пари.

“Заслугите на един разпънат и възкръснал Спасител са основата на християнската вяра. Зависимостта на всяка душа от Христос е реална и затова връзката ѝ с Него трябва да е постоянна” (“Животът на Исус”, Елън Уайт).

ВСЕКИ ДЕН С ХРИСТОС

“Христос живя на земята сред такива изпитания и изкушения, каквито самите ние трябва да посрещаме. Той живя един безгрешен живот. Умря за нас и сега ни предлага да вземе нашите грехове, а да ни даде Своята праведност. Ако Му се отдадем напълно и Го приемем като свой Спасител, тогава колкото и грешен да е бил твоят живот, заради Него ти биваш считан за праведен. Христовият характер застава на мястото на твоя характер и ти биваш приет от Бога така, като че ли никога не си съгрешавал ” (“Пътят към Христа”, Елън Уайт, 63 стр.).

В “Пътят към Христа” на Елън Уайт, на 61 стр., пише: “Преди грехопадението, за Адам бе напълно възможно да изгради един праведен характер чрез послушание на Божия закон. Но той не успя да направи това и поради неговия грях, нашето естество стана също така паднало и ние вече не можем да направим себе си праведни. Тъй като по рождение сме **грешни и несвети, ние не можем да бъдем съвършено послушни на светия закон. Не притежаваме никаква собствена праведност, с която да удовлетворим изискванията на Божия закон.**”

В книгата “Патриарси и пророци”, стр. 30, ни се казва, че: “след грехопадението Божият Син е обладан от състрадание, когато, гледайки напред в бъдещето, е видял, че с развитието и задълбочаването на греховността, човешката раса ще бъде върхлитана от все по-големи нещастия. Човекът дотолкова ще деградира от греха, че сам няма да може да дойде в хармония със своя свят и чист Създател. Но Христос, след

като изкупи човека от осъждението на закона, може да му даде божествена сила, която да се обедини с човешката. Така чрез покаяние пред Бога и вяра в Христос, падналите деца на Адам могат отново да станат “Божии синове” (1 Йоан 3:2). И да бъдат помирили със своя Небесен Баща.”

Още нещо от Библията за Святия Дух:

Докато е пребивавал в човешка плът на Земята, Божият Син Исус Христос е избрал дванадесет души за Свои ученици и им е изявил истините, относно съкровено общуване с Бога: “Отец, Който Ме изпрати, Той Ми даде заповед, какво да кажа и какво да говоря” (Йоан 12:50). “Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен, делата, които върша Аз и той ще ги върши; защото Аз отивам при Отец. И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя. Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди.

И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки. Духът на Истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.

Още малко и светът вече няма да Ме вижда, а вие Ме виждате. Понеже Аз живея, и вие ще живеете.

В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие в Мен, и Аз във вас.

Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде възлюбен от Моя Отец и Аз ще го възлюбя, и ще му се явя лично.

Юда (не Искариотски) Му каза: Господи, защо ще се явиш на нас, а не на света? Исус в отговор му каза: Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.

Тези неща ви казах, докато още съм с вас.

А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. Мир ви оставям. Моят мир ви давам ” (Йоан 14:12-27).

Пребъждане в Христос

“Аз съм истинската лоза и Моят Отец е земеделецът. Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я отрязва и всяка, която дава плод, подрязва я, за да дава повече плод. Вие сте вече чисти чрез учението, което ви говорих.

Пребъдвайте в Мен и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в Мен.

Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод; защото **отделени от Мен, не можете да направите нищо.** Ако някой не пребъде в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и ги събират, и ги хвърлят в огъня, и те изгарят.

Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас,

искайте каквото и да желаете, и ще ви се сбъдне. В това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици.

Не вие избрахте Мен, но Аз избрах Вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; и каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядвам, да се обичате един друг... Ако светът ви мрази, знайте че Мен преди вас е намразил.

Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми ” (Йоан 15; 4-8,10,16-17).

ПЪТЯТ КЪМ РАЯ Е ТЕСЕН И СТЪЪМЕН

ИЗ “ОПИТНОСТИ И ВИДЕНИЯ” НА ЕЛЪН УАЙТ,
(от 97 до 109 стр., със съкращения)

“Цялото Небе е заинтересувано за нас. След като всичко, което може да се стори за нашето спасение, е сторено, как можем да сме така неразумни и небрежни. Мнозина, които очакват Христовото завръщане, често откриват, че Азът им не е умрял. В същото време те споделят, че имат изпитания. Но главната причина за тези страдания е едно непокорно сърце, което прави Аза така чувствителен, че често е наскърбен и обиден.

Ако такива осъзнаят, какво е да си смирен последовател на Христос - истински християнин, те първо биха умрели към Аза и биха постоянали в молитва да се променят.

Сърцата ни трябва да преливат от благодарност към Онзи, Който е изпълнен с любов и милост към нас. Да Го почитаме с живота си и да покажем, че сме родени свише, че този свят не е нашият дом, че тук сме само гости и чужденци, пътуващи към една по-добра страна - към Рая.

Ние трябва да бъдем осветени чрез истината, напълно посветени на Бога и така да живеем святата си истина, че Господ да може да излива растяща светлина върху ни, та да виждаме светлина в Неговата светлина и бъдем укрепени с Неговата сила. Всеки момент, когато не сме на поста си, ние сме изложени на опасността да бъдем нападнати и победени от силата на тъмнината.

Сатана заповядва на ангелите си да бъдат яростни и

да опитат всичко, за да открият пороците и любимите грехове на тези, които изповядват истината. Душите на небдителните потъват в тъмнина и те не могат да открият слабостите си и попадат в примката на дявола.

Бог е нашата сила. От Него трябва да очакваме мъдрост и ръководство, за да преодолеем съзнателните си любими грехове. Колкото по-рано се научим да стоим сами и уповаваме изцяло на Бога, толкова по-добре. По-ясно ще разберем къде грешим, за да преодоляваме слабостите си.

Има такива в църквата, които отдавна са в истината, но все си стоят слаби, защото без нужда са изпуснали юздите, преставайки да бдят над себе си. Такива задържат призованите от Бога вестители, като и за дребните си трудности изискват помощ за облекчаване на незначителните си проблеми, които сами са си навлекли с необмислени действия. И са давали път на врага, задоволявайки неотстъпчивия си дух, склонен към осъждане на ближните.

Такива неща в църквата обезсилват Божиите служители, обременявани с ненужните оплаквания на братята им по вяра. А би трябвало всички да се стараят да не прибавят и малка част към бремето им. Но с насърчителни думи и действия, с молитви за вяра да им помагат и укрепват ръцете им. *“Всяко нещо, което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях”* (Матей 7:12).

Онези, които са ангажирали премного призованите от Бога вестители със себе си и са ги товарили с проблеми, които сами би трябвало да разрешават, ще отговарят пред Бога за цялото време и средства, които са загубени, за да се угажда на желанията им. Което е угодно и на врага. Изгубено

е време, което никога не ще се върне. Целта на Сатана е постигната, плановите му са успяли и той триумфира. Злите ангели казват: “Амин”. Бог е наскърбен, Исус - наранен.

Бог ни е дал силата на говора, дал ни е език и ние сме отговорни пред Него за употребата му. Ние не трябва да се събираме, за да мълчим. Само онези, които говорят за Неговата слава, сила и почит, са възпоменати от Бога - на тях почива Божието благословение и ще бъдат освежени. Кратки и ясни молитви, и свидетелства за Бога, са угодни Нему. И не уморяват ангелите с повторенията и безсмислените молби. Първо трябва да усетим нужда и тогава да молим Бога за всяко нещо, от което се нуждаем. Вярвайки, че Той ни го дава още докато искаме.

Бог награждава тези, които Го търсят прилежно. Които за кратко време ще отстранят и най-големите трудности, вместо да се впускат в дълги разговори, губейки по този начин време, което може да се употреби в изобличение греховете на престъпници, изтръгвайки по този начин души из огъня. Сатана винаги уголемява малките изпитания в очите на вярващите и създава смут и напрежение. Нищо, което ни се случва, не е случайно. И доброто, и лошото са следствие на нашите дела.

Талантите, дарбите, уменията са ни дар от Бога. Също и богатството. Мнозина обаче ги обсебват само за себе си и смятат, че могат да живеят охолно, тъй като Бог им е дал достатъчно средства. Ако те живеят по-просто и отделят за Божието дело, за да подпомогнат разгласяването на Божията истина, то това би било жертва от тяхна страна и когато Бог награждава всеки един за делата му, ще бъдат спомняни от Него.

Такъв човек, който трупа само за себе си, а не отделя за подпомагане на “Спасителното дело” на Бога, си казва: *“И ще кажа на душата си: Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий и се весели. А Бог му каза: Глупако! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, на кого ще бъде? Така става с този, който събира имот за себе си и не богатее в Бог ”* (Лука 12:19-21).

Радостта, утехата и наградата на верния християнин не са сега и не са тук на Земята, а един ден във Вечното царство.

Вратата към Рая също е тясна - минава се един по един. Само с изпрана дреха от греховете. *“Блажени, които изперат дрехите си, за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града. Портите му няма да се затварят денем (а нощ няма да има там); и земните племена ще принасят в него слава и почест. И в него няма да влезе нищо нечисто, а само записаните в книгата на живота на Агнеца ”* (Откр. 22:14, 21:25-27).

“И КОГАТО СЕ МОЛИШ, НЕ БЪДИ КАТО ЛИЦЕМЕРИТЕ”

Откъс от книгата “Мисли от планината на блаженствата”,
Елън Уайт, стр.90-91

Фарисеите имаха определени часове за молитва и когато дойдеше време, ако те се намираха - както често се случваше - на улицата или на пазара, посред бързащите човешки тълпи или където и да било, те заставаха на едно място и произнасяха с висок глас формалните си молитви. Такова богослужение, което служеше само, за да се прославят те с благочестието си, беше безпощадно укорено от Господа. При все това, Той не презираше публичната молитва, а и сам се молеше заедно с учениците Си пред множеството. Той учеше, че личната молитва не трябва да бъде публична, а в тихо благоговение да достига само до ушите на Бога, Който чува отвсякъде; такива молитви не биваше да бъдат подслушвани от никакво любопитно ухо.

“А ти кога се молиш, влез в скришната си стая”. Имай едно място за тайната си молитва. Исус си имаше избрани места, където да се разговаря с Бога и ние трябва да си имаме такива. Ние често имаме нужда да се уединим на такова местенце, колкото и да е скромно то, където можем да бъдем насаме с Бога.

“Помоли се на твоя Отец в тайно”. В Исусовото име ние можем с детинско доверие да дойдем в Божието

присъствие и не е нужно никой човек да ни бъде посредник; чрез Исуса ние можем да разкрием сърцето си на Отца, Който ни познава и люби.

И тайно, където освен Бога никое око не ни вижда и никое ухо не ни чува, ние можем да разкрием най-съкровените си желания и копнежи пред Отца, Който е изпълнен с безкрайна милост. В усамотението, когато душата е застанала тихо пред Бога, гласът, който винаги отговаря на човешката нужда, ще говори на сърцата ни.

“Господ е много милосърден и състрадателен” (Яков 5:11). С неуморима любов Той чака да чуе изповедта на съгрешилите и да приеме разкаянието им. Той очаква благодарност от нас, както майката очаква признателна усмивка от любимото дете. Тъй копнее сърцето Му за нас и Той ни кани да дойдем при Него, за да може Той да взема участие в нашите трудности, да облекчи мъката ни чрез любов, да излекува раните ни, за да станем ние, които сме слаби, силни чрез Неговата сила, за да се изпълним с Неговата пълнота. Никой, който е идвал при Него, не е бил разочарован, защото: *“Който обръщаха поглед към Него, просияваха и лицата им няма да се посрамят”* (Псалм 34:5).

Който търси Бога в тайно, казва Му нуждите си и Го моли за помощ, не ще моли напразно - *“Твоят Отец, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.”* Ако приемаме Христа за наш всекидневен придружител, ние ще чувствуваме около нас силите на невидимия свят и като гледаме постоянно към Исуса, ще станем подобни на Неговия образ. Гледайки на Него, ние ще бъдем преобразени; характерът ни ще стане

благ, прекрасен и облагороден за Небесното царство. Вследствие постоянното общение с нашия Господ, ние ще растем в чистота, святост, сърдечност, познание и мъдрост. Ние ще получаваме едно божествено възпитание и ще го проявяваме в живота си чрез трудолюбие и ревност.

Душата, която всеки ден се обръща със сериозна молитва към Бога за помощ, подкрепа и сила, ще следва благородните внушения, ще има ясно познание за истината и дълга си, възвишени цели в живота си и постоянен глад и жажда за правдата. Чрез продължителна връзка с Бога, ние ще можем да даваме и на другите, с които общуваме, от светлината, мира и спокойствието, които изпълват нашето сърце. Силата, която ние получаваме чрез молитвата, съединена с постоянното старание да бъдем предпазливи и внимателни, ще ни прави способни за нашите всекидневни задължения и при всички обстоятелства ще ни запазва мира на духа.

Когато се приближим при Бога, сам Той ще влага в устата ни думите, които трябва да изговорим, за да прославим името Му; Той ще ни научи на ангелските песни, с които да благодарим на Небесния Баща. Всяка постъпка в живота ни ще разкрива светлината и любовта на живеещия в нас Спасител. Оня, който живее един живот на вяра в Божия Син, не ще бъде тревожен от външни трудности.

ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ ПО ВЯРА

*Из “Великата борба” Елън Уайт, от 376 стр.
(със съкращения)*

“Когато Исус Христос приключи ходатайствената Си служба пред Изследователния Съд, благодатта не ще се застъпва повече за виновните жители на земята. Божият народ вече ще е получил “освежителния” “Късен дъжд” от Господа, ще е свършил делото си и ще е подготвен за часа на последното изпитание, което го очаква.

По-нататък Елън Уайт описва своето видение от Бога за последните изпитания така: “Ангели забързано летят между небето и земята: Един ангел съобщава, че е приключил делото си: последният изпит над света е направен и верните на Божествените предписания са получили “печата на живия Бог”. Тогава Исус преустановява ходатайствената Си служба в Небесното светилище. Вдига ръце и казва с висок глас: “Свърши се!” Цялото множество ангели свалят короните си, когато Той обявява тържествено: *“Който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда, и святият нека бъде и занапред свят”* (Откр. 22:11).

Всеки случай е разгледан и решен за живот или за смърт. Христос е извършил изкуплението на Своя народ и е заличил греховете му. Броят на поданиците на Неговото царство е попълнен; величието на царствата, които са под цялото небе, скоро ще бъдат дадени на наследниците на спасението и Исус ще царува като Цар на царете и Господ

на господарите.

Когато Исус напуска светилището, тъмнина покрива жителите на Земята. *“В онзи ден, казва Господ Йехова, ще направя да залезе слънцето на пладне и ще помрача земята посред бял ден. Ще обърна пируванията ви в жалеене и всичките ви песни - в плач.*

Ето, идат дни, когато ще изпратя глад на Земята - не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на думите Господни.

Те ще се скитат от море до море да търсят словото Господне и ще обикалят от север до изток, но няма да го намерят” (Амос 8:9-12).

Свършило е благодатното време, отминали са спасителните дни, когато всеки е можел да чете Библията. На това време Бог е сложил край. Не може вечно да ни чака. Пророчествата следват своя ход. През ужасното време, когато праведните ще трябва да живеят без застъпник пред очите на един свят Бог, силата, която дотогава е задържала влиянието на Сатана над непокаяните, вече ще е отстранена. И злият завладява безчестните окончателно. Божието дълготърпение е свършило. Светът е отблъснал Неговата милост, пренебрегнал е Неговата любов и е потъпкал закона Му. Неправедните са преминали границите на благодатното си време. Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивлявали, най-после се е оттеглил от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без закрила, без защита пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на Земята **в последна голяма скръб**.

Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите

човешки страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въвличен от Сатана в страшна гибел.

Единствен Божий ангел е погубил всички египетски първородни и страната се е изпълнила със скръб и ридания. Същата разрушителна сила ще бъде проявена от злите ангели, когато Бог оттегли закрилата си над невярвалите в Божията сила.

Злите сили са в готовност и чакат само Божието оттегляне, за да нанесат навсякъде опустошение.

Почитащите Божиите закони ще бъдат обвинени от зли човеци, че те са предизвикали нещастията и ужасните конвулсии, разтърсващи природата, и за борбите и кръвопролитията сред хората, изпълващи Земята със страдания. Силата, придружаваща отминалото, мощно благовестване е вбесила неправедните срещу всички, приели вестта за спасение и Христос за свой Спасител. Сатана ще възбуди дух на омраза и преследване с още по-голяма сила.

На тези, които преследват верните християни, ще бъде обещано, че ще получат имота на верните на Бога. Тогава деца ще предават на властите родителите си, родители ще се обърнат срещу децата си. За малки придобивки, обичащи се в миналото хора, ще се отрекат от своите.

Пророкуваните времена на “гоненията и голямата скръб” ще изпълнят сърцата на праведните със страх и ужас. Те ще викат ден и нощ към Бога за помощ.

Тогава неправедните няма да знаят, че Божият Дух се е оттеглил от тях окончателно. И религиозните служби

и сатанинската ярост, с която князът на този свят ще ги вдъхновява да извършват неговите зловни намерения, ще се оприличават на ревност в името на Бога.

Съботата вече ще е станала специален предмет на спор и борба в християнството. Религиозните и светските власти ще са се обединили в налагане на съблюдаването на неделата. Тогава упоритото неподчинение на едно нищожно малцинство ще стане повод за всеобща ненавист. Ще се подчертава, че малцината застанали срещу нарежданията на църквата и на държавата, не трябва повече да бъдат толерирани: че по-добре е да пострадат те, отколкото цели нации да бъдат тласнати към смут и беззаконие.

Същият аргумент бе представен преди и срещу Исус Христос от управляващите по Неговото време “народни началници”. *“За вас е по-добре - бе казал хитрият Каяфа - един човек да умре за хората, а не да загине целият народ”* (Йоан 11:50). Този довод ще изглежда решаващ и накрая ще бъде издаден указ срещу всички, освещаващи съботата, според Четвъртата Божия заповед. Указът постановява най-строгото им наказание и дава на народа свободата след известно време да ги убива. Както е постъпвал католицизмът в Стария свят, така ще постъпва и отстъпилият протестантизъм в Новия свят спрямо изпълняващите всичките Божии заповеди.

Видение, описано в “Опитности и видения” - (32 и 45 стр.):

Безбожните считаха, че ние сме предизвикали всички нещастия и се съветваха, как да се освободят от нас, мислейки, че злото тогава ще престане.

През времето на скръбта, всички бяхме от градовете

и селата, гонени от безбожните. Гласът ни за помощ стигна до Бога. От едно светло място на небесна слава дойде Божият глас, подобен на много води, който разтърси небето и земята. Бог съобщаваше деня и часа на Исусовото идване. Произнасяше едно изречение, последвано от пауза, докато словата Му обгърнат цялата земя. Живите светии, познаха и разбраха гласа, а безбожните го счетоха за гръм и земетресение. Аз видях роба да се надига в слава и триумф, освобождавайки се от веригите, които го оковаваха, а неговият невярващ господар бе объркан и не знаеше какво да прави. Нечестивите не можах да разберат думите на вечния завет на Бога с Неговия народ.”

Тогава Божият народ ще бъде подхвърлен на мъка и страдание.

“Не бой се, служителю Мой, казва Господ, защото Аз съм с теб, за да те избавя; понеже при все, че ще довърша всичките народи, където съм те разпръснал, теб, обаче, не искам да довърша; а ще те накажа с мярка, тъй като не мога да те изкарам съвсем невинен ” (Еремия 30:10-11).

“И ако не се съкратяха онези дни, не би се избавил нито един човек, но заради избраните, онези дни ще се съкратят.

Тогава, ако ви каже някой: “Ето, тук е Христос”, или “Там е”, не вярвайте. **Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така че да заблудят, ако е възможно и избраните.**

Защото, както светкавицата излиза от изток и се

вижда до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Ще изпрати Своите ангели с гръмогласна тръба; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия.

И научете притчата за смокинята: Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че лятото е близо. Също така и вие, като видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата ” (Матей 24:22-33).

КАРТИНИ ОТ БЪДЕЩЕТО

Второто пришествие на Христос е представено на Елън Уайт така:

“От изток се появи един малък черен облак. Знаехме, че това е знамението на Човешкия Син. В основата си бе като огън; една дъга го обгръщаше, а около нея имаше десетки хиляди ангели, които пееха най-прекрасната песен. Над дъгата седеше Човешкият Син. Косата Му, бяла и къдрава, падаше на раменете, а на главата имаше много корони. Нозете Му наподобяваха огън; в дясната ръка държеше остър сърп, а в лявата имаше сребърна тръба. Очите Му бяха като огнен пламък, погледът Му пронизваше Неговите чада.

Сребърната тръба на Исус прозвуча. Той погледна към гробовете на спящите светии и извика: “Събудете се! Събудете се! Вие, които спите в праха, излезте!” След това последва силно земетресение. Гробовете се отвориха и мъртвите възкръснаха, облечени в безсмъртие. Светиите извикаха “Алилуйя”, когато разпознаха своите приятели, от които смъртта ги бе разделила. В същия момент ние бяхме преобразени в безсмъртни тела и взети заедно с тях, за да срещнем Господа във въздуха.

И възкресените, и живите достигнахме заедно облака и пътувахме седем дни нагоре до стъкленото море, където Исус взе корони и със собствената Си десница ги постави на главите ни. Някои корони изглеждаха отрупани със звезди,

докато на други имаше само няколко звездички - (според броя на душите, на които сме помогнали да се спасят, като сме им показали пътя и истината за спасение). Всички бяха напълно доволни от короните си и всички бяха облечени в славна бяла мантия от рамената до петите. Ангели ни обкръжаваха, когато минахме по стъкленото море до портите на града. Исус отвори бисерната порта на града и ни каза: “Вие сте изпразнили дрехите си в Моята кръв, твърдо стояхте зад моята истина, влезте!”

Всички влязохме и чувствахме, че имаме пълно право на града. Тук видяхме дървото на живота и Божия трон. От трона извираше река с бистра вода, а от двете ѝ страни растеше дървото на живота. Неговите клони от чисто злато се навеждаха към мястото, на което стояхме. А плодовете му бяха чудесни - като че ли злато, примесено със сребро. Докоснахме славните си арфи и небесните сводове заехтяха.

Ние всички седнахме под дървото да погледаме славата на мястото, когато двама наши възрастни проповедници, починали не отдавна, които бяха проповядвали Евангелието на Вечното царство и които Бог бе положил в гроба, за да ги спаси от “гоненията” на искрените християни, дойдоха при нас и ни попитаха какво сме преживели, докато те са спяли (в гробовете си). Опитахме се да си спомним най-големите трудности, но те изглеждаха така малки в сравнение с обкръжаващата ни вечна пълнота на слава, че не можехме да говорим и всички извикахме: “Алилуйя! **Небето се постига много лесно!**”

Започнахме да разглеждаме славните неща в града.

Там видях прекрасни къщи, покрити със сребро, подкрепяни от четири стълба, обсипани с бисери. Те трябваше да бъдат обитавани от светиите. Над всяка къща имаше по един златен корниз. Видях мнозина от светиите да влизат в къщите, като сменяха блестящите си корони и ги поставяха на корнизата, след което отиваха на полето около къщите, за да обработват земята; но не както тук на земята трябваше да работят, не, не.

После видях друго поле, пълно с всякакви видове цветя, които никога не ще повехнат. Видях и поле с трева, най-чудесна наглед - свежо зелена, а като се прекланяше в чест и слава на Царя Исуса, тя имаше златен и сребърен отблясък. Отидохме и в друго поле, пълно с всякакъв вид животни - лъв, агне, леопард, вълк - всички заедно в съвършено съгласие. Ние преминахме сред тях, а те ни последваха миролюбиво. Тогава влезнахме в една гора, не като тъмните гори тук, не, не; а светла и пълна с блясък. Срегнахме и поздравихме друга група, които бяха облечени с дрехи от чисто злато и имаха червени ръбове по тях. Исус каза, че са мъченици, отдали живота си за Него. Придружаваше ги неизброимо множество деца, които като искаха да отидат до отсрещния хълм, за да късат лилии и рози и всякакви неууващи цветя, ползваха крилцата си.

Около храма имаше всякакъв вид дървета: бук, бор, елхи, маслинови дървета, мирта, нарове. Смокините свеждаха клони под тежестта на многобройните плодове, правейки местността великолепна.

Исус ни напусна, отивайки в града. Скоро отново чухме нежния Му глас да казва: “Елате, народе Мой, вие идвате

от голямата скръб и сте извършили волята Ми; страдахте за Мен; елате на вечерята и Аз ще се препаша и ще ви послужа”.

Там видях една маса от чисто сребро, дълга много мили и нашите очи не можеха да я обхванат. На нея видях плодовете от дървото на живота, манната, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други плодове. Помолих Исус да ми позволи да ям от тях. Той ми каза: “Не сега. Онези, които вкусат от плода на тази страна, не се връщат вече на земята. **Но, ако си вярна, скоро ще ядеш от плода на дървото на живота и ще пиеш от изворната вода**”. Каза още: “Трябва да се върнеш отново на земята и да разкажеш на другите, какво Съм ти открил”. Тогава един ангел ме взе нежно и ме доведе в този мрачен свят. Тук всичко ми изглежда така печално.

Чувствам се така самотна тук, защото съм видяла една по-добра страна. О, да имах крилата на гълъб, да отлетя и бъда в покой!” (“Опитности и видения”, стр. 32-35)

“Но аз ви уверявам, братя и сестри в Господа, че Раят е една хубава земя и ние наистина сме в състояние да я достигнем и притежаваме ” (“ОВ”, Е. Уайт, 31 стр.).

Биографичните данни за живота и за творчеството на Божията пророчица Елън Уайт написа Грозденка Танева – адвентистка от седмия ден:

Бог ни говори чрез пророците Си

Тези, които Бог е избрал за Свои пророци, ги е преценявал по нравствените им качества, по това дали са напълно отдадени в служба на Божието дело, а не по образование, възраст или пол. Едни от тях са написали небесните вести в Библията - това са Моисей, Исаия, Еремия, Езекил, Даниил, Осия, Йоил, Амос и всички останали писатели на Стария завет. Други са били пророци, без да са оставили нещо записано в Божията книга. Те само са изиграли своята роля в старозаветната история - Илия, Елисей, Самуил, Натан. Такъв е и Йоан Кръстител в Новия завет. Голям пророк писател е апостол Йоан. Също и апостол Павел.

Към края на 18-ти век, с отнемането на абсолютната власт на папството през 1798г., Бог осигурява всички условия за обръщането на цялото човечество към Него. Той връща Библията в ръцете на хората, подбужда мъже от всички земни краища да я изследват, особено пророческите книги на пророк Даниил и Откровението на Йоан. Всички стигат до заключението, че Пришествието на Господ Исус Христос е приближило и че Спасителният план отива към своя финал. За да ръководи Своето дело, на Бога Му е бил необходим пророк. Той поканва за Свой говорител Уилям Фой, но той Му отказва. След това се спира на Хейзън Фос, но и той

не посмял да поеме тази сериозна отговорност, защото вестите от небето е трябвало да се предават с абсолютна посветеност, обективно, честно и с пълна всеотдайност.

В общуването със Своите пророци Бог Си е служил с видения в картини, чрез сънища, чрез сравнения (притчи) и лице в лице (с Моисей). Не всички сънища са от Бога.

Различават се три типа сънища:

1. Естествени - следствие преживяното или при умора, при радост, скръб, уплаха, тревога.
2. сънища, които Бог ни внушава с определена цел
3. и такива, в които Сатана ни смущава.

“макар да изобилстват сънища и суети, и много думи, ти се бой от Бога”(Еклисиаст 5:7). За разлика от нас, пророците са задавали въпроси и са получавали отговори от Бога за значението на даден сън.

Поради многото заблуди на Сатана, за да осветли с яснота Своя народ, Своята църква и загиващия свят, Бог избира от 1844 година за Своя вестителка 17 годишната американка Елън Хармон, а по-късно Уайт по съпруг. Тя е известна в България като Елена Вайт. Родена е на 26 ноември 1827г, починала е на 16 юли 1915г. От 1915 година човечеството няма Божий пророк.

До момента на призоваването ѝ, това момиче е имало сериозни здравословни проблеми, затова не е могло да получи добро образование. Но е носело в сърцето си искрена вяра и страхопочитание към Най-Всесилния. Бог укрепва здравето ѝ и след две хиляди видения, които ѝ дава до нейната 87-ма годишнина, Елън Уайт написва 54 книги под Божие вдъхновение и 60000 страници ръкописен материал.

В тях има съвети и препоръки за победоносен живот, чрез които много хора са намерили и продължават да намират пътя на мира с Бога. Тя успява да опише лъчезарния образ на Исус Христос така живо и подробно, както никой друг автор.

Отначало младата Елън Уайт се е притеснявала да изобличава своите близки и проповедници за техните грешки, които са ѝ показвани от Бога във виденията ѝ и ги е предавала по-смекчено. Но един ден ѝ било дадено, че ако не предава Божиите изисквания така, както ѝ се представят, ще онемее за 24 часа. И наистина онемяла за 24 часа. “Целият ден не можех да говоря. Рано на следващата сутрин, душата ми се изпълни с радост и езикът ми бе освободен да хвали и слави Бога. След това не допуснах никакво съмнение и дори за момент не се противях на Божията сила, независимо какво мислех за мен” (Опитности и видения, Елън Уайт, стр. 37).

Написаното от нея преди 100-160 години се потвърждава от живота за най-правилното, като някои данни и посочени от нея факти, по-късно науката и медицината ги оповестяват като открития. Далече изпреварваща своето време, Елън Уайт разглежда проблеми, от чието разрешаване съвременният човек отчаяно се нуждае. В нейните книги откриваме Божиите съвети за опазване на здравето, диетата на човека, как да става медицинското обслужване, организацията на образователната и възпитателната система, препоръки за добро семейство, за отглеждане на децата, как да е успешна издателската дейност на “Църквата на адвентистите от седмия ден”. Тази жена е живяла за Божията слава – тя е епоха в историята на християнската църква.

Божията пророчица Елън Уайт

Нейните съвременници са потвърдили, че живота ѝ има всички белези на истинския Божи пророк: живот морален, със спазване на Божия закон, вярност към Божието слово, силна вяра в Исус като Изкупител и Спасител. Които са я познавали отблизо, са си спомняли за нея с думите: “А, да, онази жена, която така нежно говореше за Исус”.

Нейното огромно литературно творчество е жив картинен

коментар на Библията и е допълнително подробно описание на събития и библейски личности, описани увлекателно с изящния ѝ стил. Тя е най-превежданата и най-четената в момента жена - писателка.

Творчеството на Елън Уайт е известно като *“Духът на пророчеството”*. *“Защото духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исуса”*(Откр. 19:10).

Най-дългото видение, което Бог ѝ е дал, е продължило цели четири часа. Картинно тя е видяла цялата история от появата на злото до момента на окончателното му премахване. Това, което четем в Библията, ние мислено си го представяме, но тя го е видяла такова, каквото е било или точно както ще е в действителност. Показано ѝ е всичко от бунта на Луцифер в Небесния двор; изгонването му; как точно е станало грехопадението на Адам и Ева; потопът; живота на отделните патриарси; връзката между царете и пророците; робството на евреите в Египет и извеждането им оттам чрез пророка Моисей; преминаването на Червено море; 40 годишното им пребиваване в пустинята; въвеждането им в Ханаанската земя, робството им във Вавилон, поробването им от римляните, раждането на Исус Христос, Неговият живот и разпъването Му; Ранната апостолска църква, навлизането на езичеството в християнството, жестокото преследване на верните християни, създаването на Адвентното движение, чийто пророк е самата Елън Уайт. Бог ѝ е открил как чрез нея на практика, Той ще продължи да ръководи Своето дело и как ще приключи Неговия Спасителен план. Така тя е видяла и това, което ще се случи в бъдеще - *“голямата скръб”* и *“гоненията”* на искрените християни след приключването

на Небесния съд, когато Бог ще оттегли благодатта Си, т.е. закрилата Си над нашата непокорна раса. Показано ѝ е било как демонските сили тогава ще се развихрят, неограничавани от Божиите ангели и ще хвърлят незащитените от Бога неправомерни човеци в битки и кръвопролития. Злото и грехът ще са узрели оптимално и всички ще викат към Бога за избавление. Цялото величие и грандиозност на Второто пришествие, Елън Уайт го е видяла с подробности, също и приемането на спасените за вечен живот от Бог Отец. С ужас е проследила Божия гняв върху тези, които са отхвърлили Неговата покана да Го последват. Всички картини, тя е описала накратко в книгата си *“Опитности и видения”*. След това една след друга, ги е пресъздавала най-подробно в големите си пет книги, известни под общото заглавие *“Борбата на вековете”*. Описала е милениума - 1000-та години след Пришествието, когато ще се разгледат съдебните дела на нечестивите хора от Адамово време до последния благодатен ден, т.е. на всички, погубени при Пришествието и как след изтичането на тези 1000 години сам Исус Христос ще ги възкреси, за да поиска сметка за всеки сторен грях, ще им прочете присъдите и тогава ще ги погуби отново, но този път ще погуби и Сатана, заедно с неговите демони, за да се заличи веднъж завинаги злото, което мъчи всички ни. Но преди това, пред очите на Сатана, на подведените паднали ангели, на измамените от тях непокаяни човеци и пред всички, изкупени за вечността, Архангел Гавриил ще извърши тържественото коронясване на Богочовека - Исус Христос за вечен Цар на Божието царство.

Ние това само го слушаме или четем в Библията,

но Божията пророчица го е преживявала многократно, съчувствайки на погубените и радвайки се за спасените. Затова цели 70 години не е спряла да пише всеки ден за това, което ще е в помощ на отделния човек, за да не се погуби сам, ако с лека ръка пренебрегне Божията милост и покана за спасение, която Бог в момента предлага на всеки от нас.

Наредени една върху друга, книгите ѝ са с височина, колкото е нейния ръст. По-известните от тях - “Патриарси и пророци”, “Царе и пророци”, “Животът на Исус Христос”, “Деяния на апостолите”, “Великата борба”, “Пътят към Христа”, “Избрани вести”, “Свидетелства към църквата”, “Опитности и видения”, “Дом и семейство”, “Вести към младите”, “Адвентен дом”, “Пътят към здравето”, “Диета и храна”, “Предпазна медицина” и много други, са извършили чудеса в евангелизирането на света, пред които дъхът секва. Вече добиват популярност и в Източна Европа.

Бог е направил Елън Уайт Свой мощен инструмент за създаването и утвърждаването на “Църквата на Адвентистите от седмия ден” - (съботяните), специално призвана от Бога да разнесе сред света чистата истина за Бога, чрез праведен живот на нейните членове. Адвентист означава: чакащ идването (на Господа). Думата идва от латинското адвентус - идване, пристигане. На адвентистите Бог е поверил да отправят към човешката раса трите последни Божии призова за покаяние чрез Трите ангелски вести.

Църквата на Адвентистите от седмия ден дълбоко почита Божията вестителка Елън Уайт и с пълна вяра я приема като “пророка на последното време”, Нито един принцип

на адвентната вяра не води своя произход от “Духа на пророчеството”, а единствено от Библията.

“Духът на пророчеството” не е допълнение или продължение на Библията. От виденията, които Бог е дал на последната пророчица на човечеството, тя ни посочва неща от Библията, които ние не ги забелязваме. “Ако вие четяхте Божието слово с молитва, тогава нямаше да имате нужда от написаното от мен” - казва Елън Уайт.

Църква, която омаловажава или отхвърля истините от “Духа на пророчеството” презира пътя, по който Бог иска да я води.

Ако един вярващ не живее според Божието слово и не съблюдава написаното в “Духа на пророчеството”, ако не пази свято съботата и всичките Десет Божии заповеди, и ако не е приел Тройната ангелска вест - напразно чака Господа. “Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях” (Исая 8:20). (Законът е Библията, а свидетелството е “Духът на пророчеството”).

Следващото описание на видение, което Елън Уайт е получила на 5 май, 1906 година, е предупреждение за това, което се случи в Ню Йорк и Вашингтон на 11. 09. 2001 г.: “Смятаните за недосегаеми от пламъците величествени сгради ще загинат в огъня на Божието възмездие. Подобно на градовете Содом и Гомор и тези сгради на гордостта, ще станат на пепел. Нямам специална светлина относно това, което ще сполети Ню Йорк. Единственото, което знам е това, че един ден огромните здания ще бъдат срутени

от разрушителната Божия сила. За тях бе гарантирано, че са защитени от пожар, защото бяха издигнати за слава на техните строители и собственици.

Картината, която после мина пред погледа ми, беше тревога за пожар. Хората гледаха високите и предполагаемо осигурени против огъня здания и казваха: “Те са напълно осигурени”, но тези сгради бяха нищожни, като че са построени от смола. Пожарникарските служби не ще могат да направят нищо, за да потушат огъня, нито да му въздействат със съоръженията си.

Така Бог ще покаже, че само с докосването на ръката Си, Той може да унищожи имуществото, събирано преди последния велик ден.

Свидетелството Му трябва да бъде изявено и в Ню Йорк. И затова съм толкова загрижена нашите градове да бъдат предупредени: **Бог отдръпва Духа Си от покварените градове**” (88-а страница на книгата “Събитията на последните дни”, Елън Уайт).

Какво да направим, за да сме сред тези, които цяла вечност ще живеят в Рая? Бог го е казал така: “Събуди се, събуди се, стани!” (Исаия 51:17). “Нека нечестивият изостави пътя си и неправедният – помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро” (Исаия 55:7).

Призови Неговото име и Му разкрий болката и слабостта си. Той те очаква да Го потърсиш и да Го приемеш с цялото си сърце. Не се бави! Не отлагай! Оpozнай Този, Който ти е дал живота.

Ако ти не Го помолиш да те избави от твоите неудачия, Той няма да те притеснява и да натрапва помощта Си. Божията етичност е съвършена. Затова от страниците на Библията ни призовава да сме подобни на Него, за да общуваме с лекота в безкрайната вечност, със сърца изпълнени от обич един към друг.

Потърси още сега Спасителя Христос и замени страха от следващия миг със сигурността и утехата, които може да ти даде единствено Божият Син Исус Христос.

Той е **“пътят, истината и вечния живот”** (Йоан 14:6).

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Защо злото не е било унищожено веднага.....	4
2. Най-големият неприятел на човека.....	18
3. Ноевият ковчег и потопа.....	24
4. Жертвата на Голгота.....	36
5. Исус възкръсна!.....	44
6. Всеки ден с Христос.....	49
7. Пътят към Рая е тесен и стръмен.....	53
8. И когато се молиш, не бъди като лицемерите..	57
9. Последният изпит по вяра.....	60
10. Картини от бъдещето.....	66
11. Бог ни говори чрез пророците Си.....	70